

“BENVINGUTS AL CABANYAL!”, UN LLOC ÚNIC AL MÓN

Aquest barri peculiar de València, que fou poble de pescadors, té una manera també peculiar de defensar-se de l'amenaça de destrucció: amb l'art. Ja ha començat el Cabanyal Portes Obertes

Trencadís al Portes Obertes 2011.

—enguany fins el 9 d'octubre—, que permet de conèixer les belles cases i la seva gent i que en aquesta edició crea una exposició col·lectiva des del projecte “Benvinguts al Cabanyal”: una col·lecció de 99 històries il·lustrades per 40 artistes a partir de testimonis de veïns, de fragments d'obres literàries, d'escrits diversos, i que prenen cos dins les cases del barri. Tota la informació, a www.cabanyal.com.

CARLES SANTOS OBRE LA NOVA ETAPA DEL TEATRE MICALET AMB EL SEU ‘NO AL NO’

Una programació oberta, de qualitat, moderna i en català: vet aquí una síntesi possible de la programació que Pro21, els nous gestors del Teatre Micalet, han presentat per al seu primer trimestre al capdavant de l'emblemàtica sala de València, nascuda a l'empara de la Societat Coral El Micalet. El teló s'alçarà el 20 d'octubre, amb l'espectacle de Carles Santos *No al no*. Acte seguit hi arribarà *La Partida Teatre*, amb *La partida*; FlyHard Teatre i *Un home amb ulleres de pasta*; l'*Audiència i-real* de Toni Albà; *Rive Gauche*, de Q-Ars Teatre; i *Eufòria*, de L'Horta Teatre, que s'hi estarà durant el període nadalenc.

Trossos i mossos

Alfons Llorenç

Santmiquelada

Enclotades i llongues són les fondes arrels. Ens arriben de pous abissals i remots. De segles i de lluny, de l'orient extrem, configurats per les antigues Mesopotàmia, Pèrsia i Síria, ens ve el culte als àngels, passats per Egipte i el món clàssic (en grec, *angelos* vol dir ‘missatger’ i ‘missatge’), assumits pel judaisme i organitzats com a cort de Déu, popularitzats, jerarquitzats en set ordes pel cristianisme (pseudo-Dionís, segle V). Les funcions atribuïdes, múltiples, de ministres, nuncis, protectors, mitjancers de la divinitat i la humanitat,

fins i tot conductors d'astres. En un món sense ordinadors ni xarxes, anirien de corcoll, pobres: tot allò que ara es fa mecànicament per invisibles línies aèries de mòbils, sms, wifis, internet... ho executaven ells a mà, amb els seus cossos eteris.

N'hi havia del ram de la guerra celestial: el seu cap, resplendent, vestit de sobrehumà centurió romà, brandant una espasa de foc —un primerenc i galàctic sabre làser?—, amb la qual foragità Adam i Eva i vencé el drac apocalíptic i els alats rebels, que llançà “al cel de les cabretes, on els àngels porten banyetes”. El celtas, que també adoraven volàtils combatents, tenien en Tor un fluid intermediari entre cel i terra, defensor contra monstres i serpotes, armat de raigs de foc, assimilat a Mart, com Wotan, violent guerrer, déu dels morts, com Anubis, el pesador d'ànimes. No és estrany que foren els comtes del nostre avi Carlemany que escamparen el fervor a sant Miquel

ELS PREMIS OCTUBRE, SENSE FESTA PERÒ AMB LITERATURA

Serà l'edició que fa quaranta, se celebrarà entre el 25 i el 30 d'octubre però no hi haurà el tradicional sopar-festa literari. Ho explicava l'editor Eliseu Climent: “Passem una situació econòmica difícil, arran de la persecució a què ens ha sotmès l'ex-president Francisco Camps, amb les

Una imatge de la Nit dels Octubre 2010.

multes per haver mantingut TV3, i hem decidit de no celebrar la festa.” Es prioritza la continuïtat, per tant, l'esforç per mantenir dempeus la xarxa cultural, i es prescindeix de la part més lúdica dels Premis Octubre. L'altre vessant, l'intel·lectual, amb els congressos que envolten sempre l'esdeveniment literari, es manté. I els premis, òbviament. Així doncs, ultra recordar la celebració de les Jornades sobre Mitjans de Comunicació “Dones 3.0” i el Simposi Spectra sobre teories de la conspiració, Climent també va destacar que el nombre d'originals presentats (35 a l'Andròmina, de narrativa, 36 al Vicent Andrés Estellés, de poesia, i 13 al Joan Fuster, d'assaig) és sensiblement superior al de l'any passat: “I això sempre és positiu”.

L'Algues

i, des de la Marca, des de Cuixà, fundat l'any 879, d'on es va estendre a Catalunya. Només faltà que la rendició de València fora la vespra de Sant Miquel del 1238!, encara celebrat amb fires a Lleida, l'Algues, Llíria i Gandia i pertot arreu com a inici de la verema i la tardor: “Al davant hi va l'estel/ i al darrere sant Miquel,/ que duu la verema del cel.”